



Дамян Дамянов

Шипка

Над деветстотин стръмни стъпала!
Да се качи тук пеш, а не с кола
Едва ли даже здрав човек могъл би!
Аз тръгвам пеш. Кръвта ми се тресе.
Кой предпочел би гладкото шосе
Пред подвига на шипченските стълби?

Тук не по стълби, а по канари
Се е катерил мъртвия дори
В ония дни на вековечна слава!
И пътят още е от кръв горещ!
По тази кръв с молитва се минава!
Кръвта на два народ пари тук!
И те до днес стоят един до друг
На този връх в прегръдката от камък!
Затрупват ги и преспи, и мъгли,
Но няма сила да ги раздели!
По-вечни от върха стоят те двама
И свода на плещите си крепят.

Към тях ме води този стръмен път,
И той ме вика с ековете бойни.
От канари сърцето ми кърви!
Върхът расте от сечени глави!
И тишина!
„На Шипка все спокойно!“
не е спокойно! Шипка пак крещи
във мен, в сина ми, в нашите бащи!
Зове ни с ветровете си – тръбачи!
Над деветстотин стръмни стъпала!
Вървя по тях през кървава мъгла –
Не към върха, към себе си се качвам!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8000>]